

• у ланцюзі живлення лампи послідовно під'єднана обмотка геркона чи іншого струмового реле. Температура навколишнього (забортного) повітря вимірюється термістером з негативним температурним коефіцієнтом. Він розміщується в закритих місцях, далеко від джерела тепла, зазвичай за переднім бампером. Коли знижується температура, опір термістора зростає й після проходження рівня +4°C на дисплеї з'являється попередження про можливу ожеледицю на дорозі. Контроль за рівнем експлуатаційних рідин (оливи, гальмівної, охолоджувальної і миючої рідин) здійснюється за допомогою датчиків з урахуванням геркона і плавучого кільцеподібного магніту. Геркон розташовують у герметичному циліндрі, по якому переміщується пластиковий поплавець з кільцевим постійним магнітом. За нормального рівня експлуатаційної рідини поплавець фіксується у верхньому положенні стопором, магніт замикає контакти геркона. Під час зниження рівня рідини нижче критичного поплавець опускається, контакти геркона розмикаються, на дисплеї з'являється відповідне попередження. Рівень оливи у двигуні комп'ютер вимірює протягом кількох секунд до пуску двигуна, тому що рівень оливи в картері працюючого двигуна нижче контрольної мітки і коливається на поворотах і під час гальмування, що може спричинити генерацію хибних повідомлень комп'ютером. Стан електричних ланцюгів автомобіля постійно контролюється ЕБУ. Щоб можна було відрізнити закритий і відкритий стан геркона від пошкодження у ланцюгу датчика, у його ланцюг вводяться додаткові резистори. Датчики зносу гальмівних накладок бувають двох типів: розмикаючий і замикаючий відповідний ланцюг. У розмикаючому датчику провід закладено у накладку на певну глибину, що становить максимально допустимий знос, у разі настання останнього провід перетирається і розмикає контрольований ланцюг. Датчик, що замикає в разі настання граничного зносу замикає контрольований ланцюг через гальмівний диск чи барабан на масу. Недоліком замикаючого датчика є ненадійність контакту, що утворюється під час гальмування.

Шамук О.

Науковий керівник – д.п.н. Цідило І. М.

СТВОРЕННЯ ПРЕДМЕТНОГО СЕРЕДОВИЩА ЯК ОБ'ЄКТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДИЗАЙНЕРА

Типове для сучасного суспільства підвищення ролі речового оточення, формування споживчої культури при зростаючій конкуренції товарів на ринку, необхідність широкого використання проектних методів практично у всіх областях діяльності людини привели до необхідності підготовки фахівців-дизайнерів, що проектують і гармонізують наочне оточення людини, і тим самим впливають на суспільство в цілому.

Як ми можемо брати участь у формуванні предметного середовища? Робити його раціональнішим, зручнішим, комфортнішим. Робити його красивішим і привабливішим. Знаходити шляхи для того, щоб індивідуальний смак не суперечив смаку інших там, де середовище вміщує людей з різними поглядами, нахилами, звичками [2].

Слід пам'ятати, що, підвищуючи свою культуру й особистий смак, нам легше зрозуміти завдання, а вже від його розуміння перейти до практичних дій.

Подібно до професіоналів-дизайнерів, молодь повинна спілкуватися з усіма видами мистецтв, передусім пластичними. Більше дивитись живопис – він розвиває почуття кольору, допомагає діставати справжнє задоволення від колористичної досконалості предмета і середовища.

Мета – схарактеризувати предметне середовище як об'єкт інформаційної діяльності дизайнера.

Наш кругозір і розуміння дизайну розвивають часті тепер виставки різних промислових виробів. На них можна бачити найцікавіше, що дає сучасна вітчизняна і зарубіжна практика. Супроводжуваний поясненнями показ у момент, коли ваша увага зосереджена на огляді експонатів і не відволікається нічим, може дати дуже багато для розуміння загальних естетичних властивостей речей і збагатити свідомість образами, формами, поєднаннями, що заслуговують запам'ятовування, а іноді й наслідування. На виставках можна побачити цілі ансамблі (так стало прийнято показувати меблі, наприклад). Макетується все приміщення із світильниками і занавісками, різним домашнім начинням, тобто створюється повна ілюзія житлового простору. Фільми і великі кольорові діапозитиви – додатковий матеріал, що сприймається відвідувачами виставок [2].

Розумінню мистецтва, загостренню художнього чуття сприяє спілкування з поезією і музикою. Там ми зустрічаємо співвідношення частин, різноманітність і взаємозв'язок ритмів, контрасти і нюанси, а також загальніші категорії – такі, як розуміння цілого, стилю та багато іншого. Структура твору, його тканина в музиці навіть очевидніші і доступніші для розуміння, ніж у світі предметів. Це особливо відчутно в широко відомих у музиці поняттях «провідна тема», «зміна і співставлення темпів», «лейтмотив» та ін. Усе це має в дизайні більш чи менш близьку аналогію.

Що може дати для непрофесіонала розвинений смак і знання основ композиції? У чому це може практично виражатися, яку реальну користь може принести це знання? Відрізнити погане від гарного в оточуючому нас предметному світі – найосновніше, а це вже немало. Але можуть бути зроблені і наступні кроки:

можна навчитися аналізувати причини неусвідомленої іноді внутрішньої невдоволеності предметом або комплексом предметів, предметним середовищем. Адже причина невдоволеності може критися навіть не у формі одиничного предмета, а у невдалому його поєднанні з іншими предметами, тлом або непорівнянності його з навколишнім простором. Можливо, помилка криється у невдало прийнятій, недоречній гамі? Можливо, ці самі предмети повинні сприйматися в іншій послідовності?

Уміння аналізувати свої неусвідомлені відчуття – уже більш високий рівень естетичного пізнання предметного середовища. Людина повинна визначити своє особисте ставлення до предметного світу, пізнати свої нахили, свою міру щодо величини простору, напруженості конструктивних поєднань, роду матеріалу, колірної гами, гармонії.

Коли людину цілком інстинктивно тягне до красивого і відвертає від некрасивого, то кажуть, що в неї «добрий смак». І хоч це вже само по собі є ознакою внутрішньої культури людини, головне полягає в іншому: треба вміти об'єктивно аналізувати свої відчуття і давати їм оцінку.

Ну а як же практично реалізується ця свідомо набута культура? У чому вона виражається і чим збагачує духовний світ сучасної людини? Життя на це запитання дає недвозначну відповідь.

Порівняно з естетично нерозвиненими людьми (хай навіть і такими, що мають неабиякі знання у якійсь вузькій галузі), людина, яка засвоїла закони пластичних видів мистецтва, у тому числі й дизайну, вміє охопити думкою суть і форму предметного середовища, має низку незаперечних переваг:

1) у відборі кращих речей та їх поєднанні. Вибір уже сам по собі потребує певної підготовки, знань, чуття;

2) у виготовленні речей, хоч це звучить начебто парадоксально і в наш час є швидше винятком із правила. Мовляв, вручну так не зробити, як це може виконати машина. Однак поштовх до виготовлення речей – це внутрішня, властива більшості естетично розвинених людей потреба створювати для себе художньо неповторні предмети. Ще більше до цього спонукає масовість і знеособленість промислової продукції;

3) у створенні предметного середовища. Організацією своєї квартири кожен займається за своїм розумінням – фарбує або обклеює шпалерами стіни, підбирає і розставляє меблі, розвішує на стінах картини. Тут великий простір для організованого дизайну.

Школа також наш дім. Там також є до чого докласти свої сили. Можна перетворити казенні стіни навчальних класів і гурткових кімнат у радіючі око інтер'єри. Що коли створити гурток «юних дизайнерів» і попрацювати над естетизацією своєї школи [1]?

Предметне середовище, як ми це знаємо, є й за межами нашого житла: це й спортивні майданчики, і двір біля житлового будинку, і багато-багато іншого, з чим ми стикаємося під час навчання, відпочинку або роботи. Поки «благоустроєм» цих територій займаються, як правило, стихійно, не пробуючи внести якийсь естетичний момент. До такої діяльності найчастіше ставляться з позиції користі, зручності, зважаючи на раціональність і здоровий глузд. Для прикрашання території, як правило, служать квіткові клумби, розчищені, посипані піском доріжки та добротне пофарбування стін і огорожі – цим здебільшого й обмежуються.

Висновок. Якихось готових рецептів для втілення в життя усього того, про що тут йшлося, немає і бути не може – це суперечило б самому принципіві дизайну. Ми можемо тільки допомогти деякими методичними порадами, розглядаючи найхарактерніші приклади і даючи ті чи інші рекомендації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гервас О. Формування знань з основ дизайну в майбутніх учителів трудового навчання. Трудова підготовка в закладах освіти. 2004, №1. – С. 26-29.
2. Соловьева В. В., Тхагапсоев Х. Г., Черенков П. С., Деятельность дизайнера в современных условиях. – Нальчик, 1997, – 32 с.

Антонюк А.

Науковий керівник – доц.. Струганець Б. В

ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА УРОКАХ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ

Вступ. Розвиток програмно-технічних засобів створення, збереження й обробки інформації у світі дедалі швидше змінює орієнтації сучасного суспільства. Вхідження інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) у різні сфери діяльності людини не оминає й галузь освіти. Саме тому використання інформаційно-комунікаційних технологій у системі навчання набуває актуальності так, як якісне викладання дисциплін не може здійснюватися без використання засобів і можливостей, які надають комп'ютерні технології та Інтернет.

Постановка проблеми. Метою статті є розкриття проблемних аспектів щодо використання інформаційно-комунікаційних технологій на уроках трудового навчання.

Виклад основного матеріалу. Одним з головних пріоритетів і цінностей в нашій країні завжди вважалося отримання якісної освіти. В даний час спостерігається широкий потенціал людських можливостей і бажань. Так, освіта не стоїть на місці, а модернізує свої досягнення, орієнтуючись на особистісний підхід у